

Les autoritats

Dues consideracions molt puntuals sobre la festa major d'enguany. La primera en positiu: el diumenge al migdia, quan ballin els inefables cavallets, l'àliga, els nans i els gegants, ho faran sense aquelles tanques grogues que els han separat del públic durant anys i que tant han contribuït a deslluir l'actuació. La segona en negatiu: El que no hem canviat, malauradament, és l'ordre i la jerarquia dels esdeveniments. Com cada any els actes del dia fort de la festa major començaran quan arribi a la plaça l'anomenat seguici d'autoritats, provinent de la Seu, d'escoltar missa. I a quina hora arribaran? No se sap, depèn del que tardi la cerimònia religiosa. Dit d'una altra manera, el poble s'haurà d'esperar, a peu dret i sota un sol vertical, que les esperades autoritats es dignin a arribar, i aquestes no ho faran fins que el bisbe, o l'abat, tingui la bondat d'acabar de resar. L'ordre social implícit en aquesta seqüència és tan evident com anacrònic i contrari a la lògica democràtica. En una societat laica i amb intencions igualitàries els balls a la plaça començarien a una determinada hora (que així constaria al programa) i la gent (càrrecs electes inclosos) anirien on els semblés més oportú. I és que, recordem-ho un cop més, la festa major la fem els manresans i manresanes per als manresans i manresanes i per als visitants que ho vulguin. L'Ajuntament ho facilita, només faltaria, però no n'és el propietari, ni legal ni moral.

I anant encara més enllà. ¿Té sentit parlar d'autoritats, en una societat que es pretén democràtica i on els càrrecs electes haurien de tenir una funció representativa i de gestió més que de comandament? Diu el diccionari que les autoritats són persones amb potestats imperatives, que manen, i aquesta és una definició més pròpia d'una visió paternalista i autoritària (precisament!) de la política, que situa els càrrecs institucionals per damunt del poble temorós i agraït. Una visió que queda exemplarment representada aquest diumenge de festa major amb l'alcalde i els regidors i regidores arribant a la plaça amb el bastó i les medalles que els distingeixen, acompanyats del clero i la força pública, també engalanada, per donar inici a la festa que ells contemplaran des de dalt, des del balcó del noble edifici. Una idea de la política certament molt arrelada encara en una part important de la societat civil que requereix sovint l'assistència dels càrrecs públics, no per escoltar propostes o resoldre problemes, que és la seva feina, sinó per honorar-los amb la seva presència i donar suposada categoria a actes i celebracions diverses que haurien de tenir sentit i valor molt al marge de la presència d'il·lustres i excel·lentíssims.